

Sygn. akt III C 1477/17

Sygn. akt III C 1477/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Tomasz Cegłowski
Protokolant:	Stażysta Angelika Więckowska

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2018 roku w Szczecinie na rozprawie sprawy

z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko B. S.

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powódki (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz pozwanego B. S. kwotę 4.817 (czterech tysięcy ósmuset siedemnastu) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia Sądu Rejonowego Tomasz Cegłowski

UZASADNIENIE

W dniu 7 września 2016 r. powód – (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym zażądała zasądzenia od pozwanego B. S. kwoty 22.891 zł 19 gr wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że na dochodzoną należność składają się kwoty: 20.759 zł 35 gr tytułem niespłaconej należności głównej oraz kwota 2.137 zł 84 gr tytułem karnych odsetek umownych w wysokości 10% naliczonych za okres od 2 lutego 2015 r. do 27 kwietnia 2015 r. Powyższe należności wynikają z umowy (...) z dnia 20 listopada 2012 r. Należności te nie zostały uregulowane w terminach określonych w umowie, w związku z tym powód wypowiedział umowę oraz 27 kwietnia 2015 r. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych banku. Pomimo wezwania do zapłaty pozwany nie uiścił należności, co czyni powództwo koniecznym i uzasadnionym.

W dniu 28 grudnia 2016 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (ówczesna sygnatura akt VI Nc-e 1538368/16).

W dniu 23 stycznia 2017 r. pozwany B. S. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 28 grudnia 2016 r., wnosząc jego uchylenie. W uzasadnieniu sprzeciwu wskazał, że nie istnieje zobowiązanie, z którego powód wywodzi swoje roszczenie.

Postanowieniem z dnia 13 marca 2017 r., sprostowanym postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2017 r., referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania sądowi właściwości ogólnej strony pozwanej.

Pismem procesowym z dnia 23 listopada 2017 r. powód ustosunkował się do sprzeciwu pozwanego i podtrzymał żądanie pozwu w całości. Uzupełniając stan faktyczny przedstawiony w pozwie wskazał, że 19 listopada 2012 r. pozwany skierował do powoda wnioski, na podstawie którego strony zawarły umowę o korzystanie z karty kredytowej (...). Wobec zawarcia przedmiotowej umowy powód udzielił pozwanemu kredytu, którego kwota wynosiła 20.000 zł. Kwota kredytu została postawiona do dyspozycji kredytobiorcy. Zgodnie z postanowieniami umowy transakcje dokonywane kartą kredytową rozliczane były na bieżąco w ramach odnawialnego limitu zadłużenia. Wobec nieuregulowania należności zgodnie z zapisami umowy powód pismem z dnia 29 października 2014 r. wypowiedział umowę, stawiając całość zobowiązania w stan wymagalności. Oświadczenie o wypowiedzeniu umowy zostało doręczone pozwanemu w dniu 19 listopada 2014 r. W ocenie powoda dokonywane spłaty, choć nieregularne i płacone nieterminowo stanowiły w świetle jednolitego stanowiska doktryny i orzecznictwa formę niewłaściwego uznania roszczenia. Ponadto wskazał, że zaferowany materiał dowodowy jest wystarczający do uwzględnienia powództwa, zaś ogólny zarzut pozwanego zaprzeczenia wszystkim twierdzeniom pozwu jest bezskuteczny, gdyż skuteczne może być jedynie zaprzeczenie odnoszące się konkretnie do poszczególnych twierdzeń. Powód wskazał również, że pozwany nie podnosi zarzutów merytorycznych, ani nie przedstawia żadnych dowodów, mogących poddać w wątpliwość wysokość i istnienie roszczenia.

Pismem procesowym z dnia 11 stycznia 2018 r. pozwany podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko. Zarzucił, że kwestionuje sam fakt istnienia pomiędzy stronami stosunku zobowiązaniowego. Powód nie wykazał, aby doszło do skutecznego zawarcia umowy, aby przekazano pozwanemu do dyspozycji kwotę 20.000 zł oraz aby doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy. Podniósł również, że nie uznał roszczenia w jakiegokolwiek formie. Zakwestionował również moc dowodową załączonych przez powoda wydruków komputerowych, które nie zostały podpisane i wygenerowane jedynie na potrzeby procesu, ponadto zawiera rzekomo dokonane przed pozwanego transakcje po wypowiedzeniu umowy.

Od dnia 19 lutego 2018 r. pozwany B. S. był reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika w osobie radcy prawnego.

Pismem procesowym z dnia 27 marca 2018 r. powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko powielając uprzednią argumentację. Tożsame pismo złożył 18 maja 2018 r.

Pismem procesowym z dnia 10 kwietnia 2018 r. pozwany wniósł o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W dalszym toku stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wystawiła potwierdzenie zawarcia umowy o korzystanie z karty kredytowej MultiBanku nr (...), jako kredytobiorcę wskazując pozwanego B. S.. Nie wiadomo z jakiej daty pochodzi ten dokument potwierdzenia zawarcia umowy o korzystanie z karty kredytowej MultiBanku nr (...), albowiem dokument nie został opatrzony datą.

W tym potwierdzeniu (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wskazała, że na podstawie wniosku o wydanie karty kredytowej z dnia 19 listopada 2012 r. oraz umowy o korzystanie z karty kredytowej zawartej w dniu 20 listopada 2012 r. potwierdza, że udzieliła kredytobiorcy kredytu na dowolny cel konsumpcyjny w formie limitu zadłużenia na karcie kredytowej W. MasterCard M.&M. P., na warunkach oznaczonych w potwierdzeniu zawarcia umowy w rachunku o

numerze (...). Oświadczenie to zostało podpisane tylko przez pracownika (...) Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., nie zostało opatrzone datą.

Dowód:

- potwierdzenie zawarcia umowy – k. 31 – 35,

Z dniem 22 listopada 2013 r. (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zmieniła nazwę na (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W..

Niesporne

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wydrukowała elektroniczne zestawienie operacji na rachunku (...) za okres od 21 listopada 2012 r. do dnia 21 marca 2017 r. Na dzień 21 marca 2017 r. odnotowano na rachunku zadłużenie na kwotę 21.339,09 zł, tytułem niespłaconego kapitału.

Dowód:

- wydruk z elektronicznego zestawienia operacji – k. 42-67,

- wydruk z elektronicznego zestawienia operacji – k. 78-93,

Pismem z dnia 29 października 2014 r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wezwała B. S. do zapłaty kwoty 3.870,46 zł, tytułem spłaty zadłużenia z umowy (...) w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania, pod rygorem wypowiedzenia umowy. W wezwaniu tym wskazane zostało ponadto, że w przypadku braku spłaty w określonym powyżej terminie pismo należy traktować jako wypowiedzenie umowy przez bank i okres wypowiedzenia liczy 60 dni i jest liczony od następnego dnia po upływie wskazanego 7 dniowego terminu do zapłaty. Pismo to zostało doręczone B. S. w dniu 7 listopada 2014 r.

5 maja 2015 r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. sporządziła pismo, w którym wezwała B. S. do zapłaty kwoty 22.897,19 zł, tytułem spłaty zadłużenia z umowy (...).

Dowód:

- wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 41 (110) 119-120,

- wezwanie do zapłaty – k. 38.

W dniu 27 kwietnia 2015 r. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. sporządziła wyciąg z ksiąg rachunkowych, w którym stwierdziła, że z tytułu umowy o korzystanie z karty kredytowej numer (...) z dnia 20 listopada 2012 r. w księgach rachunkowych banku na dzień 27 kwietnia 2015 r. figuruje wymagalne zadłużenie B. S. na łączną kwotę 22.897,19 zł, na którą składają się: 20.759,35 zł, tytułem niespłaconego kapitału oraz kwota 2.137,84 zł, tytułem odsetek umownych za opóźnienie, liczonych od dnia 2 lutego 2015 r. do dnia 27 kwietnia 2015 r.

Dowód:

- wyciąg z ksiąg rachunkowych – k. 40,

Nie ustalono jaką przesyłkę i co zawierającą doręczono pozwanemu B. S. w dniu 19 listopada 2014 r.

Dowód:

- potwierdzenie odbioru k. 36 – 37,

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

Powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. dochodziła od pozwanego B. S. zapłaty kwoty 22.891 zł 19 gr wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 28 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego. Na dochodzoną należność według żądania powódki składały się kwoty: 20.759 zł 35 gr tytułem niespłaconej należności głównej oraz kwota 2.137 zł 84 gr tytułem karnych odsetek umownych w wysokości 10% naliczonych za okres od 2 lutego 2015 r. do 27 kwietnia 2015 r. Jako podstawę faktyczną powództwa powódka wskazała związanie stron umową o kredyt z dnia 20 listopada 2012 r. oraz okoliczność wypowiedzenia umowy o kredyt, co miało zdaniem powódki postawić w stan wymagalności całość zadłużenia.

Pozwany B. S. w niniejszym postępowaniu zakwestionował roszczenie powódki zarówno co do zasady jak i wysokości. Pozwany podniósł zarzut nieistnienia zobowiązania – vide treść sprzeciwu od nakazu zapłaty, zakwestionował istnienie stosunku zobowiązaniowego pomiędzy stronami, zakwestionował, aby umowa pomiędzy stronami została skutecznie zawarta, zakwestionował, aby doszło do wypłaty kredytu, zakwestionował, aby doręczono mu oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu, zakwestionował wartość dowodową wydruków komputerowych, to jest elektronicznego zestawienia operacji, kwestionując dokonywanie transakcji tam wskazanych.

Biorąc pod uwagę charakter zarzutów podniesionych przez pozwanego w niniejszym postępowaniu oraz wyniki postępowania dowodowego, stwierdzić należy, że powódka (...) Spółka Akcyjna nie wykazała zasadności powództwa ani co do zasady, ani co do wysokości (art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c.). Sąd orzekający odniósł wrażenie w niniejszym postępowaniu, biorąc pod uwagę nader ogólne twierdzenia faktyczne powódki wskazane w treści pozwu i treści dalszych pism procesowych, że zdaniem powódki Sąd powinien w całości zasądzić roszczenie dochodzone pozwem, niezależnie od tego jakie dokumenty lub inne dowody powódka przedstawi. Powódka ani szczegółowo nie odniosła się do zarzutu pozwanego, że nie doszło do skutecznego zawarcia umowy, ani nie powołała szczególnych zapisów stosunku umownego, w świetle których uzasadnionym było wypowiedzenie umowy kredytu, albowiem okoliczność rozwiązania umowy kredytu pozwany też kwestionował. Ogólnikowość twierdzeń powódki w tym postępowaniu w zasadzie pasowałaby do większości spraw, gdzie stroną powodową jest bank dochodzący zwrotu kredytu na skutek jego wypowiedzenia. Prawo strony pozwanej do kwestionowania w toku procesu twierdzeń faktycznych strony powodowej nie ulega wątpliwości, rzeczą strony powodowej jest tylko odpowiednia reakcja w postaci przedstawienia odpowiednich środków dowodowych dla wykazania twierdzeń faktycznych stanowiących podstawę faktyczną powództwa, czego w niniejszym postępowaniu zabrakło – brak odpowiedniej inicjatywy dowodowej strony powodowej.

Jak wskazano wyżej, powódka wywodziła swoje roszczenie z umowy kredytu zawartej w dniu 20 listopada 2012 r., a następnie wypowiedzianej, co w ocenie powódki miało postawić w stan wymagalności całość zadłużenia pozwanego. Powódka nie dochodziła roszczenia z innej podstawy faktycznej, a to zastrzeżenie Sąd czyni ze względu na treść art. 321 § 1 k.p.c. i stanowcze stanowisko, że z ewentualnej innej podstawy Sąd nie mógłby uwzględnić powództwa.

Podstawę prawną roszczenia o zapłatę stanowiła treść przepisu art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim w związku z art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe – w brzmieniu z deklarowanej przez powódkę daty zawarcia umowy kredytu pomiędzy stronami – 20 listopada 2012 r.

Zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, w brzmieniu obowiązującym w dniu 20 listopada 2012 r., przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności:

- 1) umowę pożyczki;
- 2) umowę kredytu w rozumieniu przepisów prawa bankowego;

3) umowę o odroczeniu konsumentowi terminu spełnienia świadczenia pieniężnego, jeżeli konsument jest zobowiązany do poniesienia jakichkolwiek kosztów związanych z odroczeniem spełnienia świadczenia;

4) umowę o kredyt, w której kredytodawca zaciąga zobowiązanie wobec osoby trzeciej, a konsument zobowiązuje się do zwrotu kredytodawcy spełnionego świadczenia;

5) umowę o kredyt odnawialny.

3. Za umowę o kredyt konsumencki nie uważa się umów dotyczących odroczenia terminu spełnienia świadczenia niepieniężnego, którego przedmiotem jest stałe lub sukcesywne świadczenie usług lub dostaw towarów tego samego rodzaju, jeżeli konsument jest zobowiązany do zapłaty za spełnione świadczenie lub dostawę towaru w ustalonych odstępach czasu w trakcie obowiązywania umowy.

Stosownie do treści art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, w brzmieniu obowiązującym w dniu 20 listopada 2012 r., przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

2. Umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności:

1) strony umowy,

2) kwotę i walutę kredytu,

3) cel, na który kredyt został udzielony,

4) zasady i termin spłaty kredytu,

4a) w przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, szczegółowe zasady określania sposobów i terminów ustalania kursu wymiany walut, na podstawie którego w szczególności wyliczana jest kwota kredytu, jego transz i rat kapitałowo-odsetkowych oraz zasad przeliczania na walutę wypłaty albo spłaty kredytu,

5) wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany,

6) sposób zabezpieczenia spłaty kredytu,

7) zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu,

8) terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych,

9) wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje,

10) warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy.

3. W przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, kredytobiorca może dokonywać spłaty rat kapitałowo-odsetkowych oraz dokonać przedterminowej spłaty pełnej lub częściowej kwoty kredytu bezpośrednio w tej walucie. W tym przypadku w umowie o kredyt określa się także zasady otwarcia i prowadzenia rachunku służącego do gromadzenia środków przeznaczonych na spłatę kredytu oraz zasady dokonywania spłaty za pośrednictwem tego rachunku.

Powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., wobec wyraźnego zarzutu pozwanego co do nieistnienia pomiędzy stronami stosunku zobowiązaniowego, zarzutu co do niewykazania przez powódkę, aby doszło do skutecznego

zawarcia umowy, powinna była na podstawie art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. w związku z art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim w związku z art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe wykazać, że pomiędzy stronami doszło do skutecznego zawarcia umowy kredytu oraz jakie były konkretne postanowienia umowy kredytu – a to w kontekście twierdzeń powódki o wymagalności roszczenia z powodu wypowiedzenia umowy kredytu. Powódka w konsekwencji nie podołała ciężarowi dowodu w tym zakresie (art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c.).

Na podstawie przedłożonych przez powódkę (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. dokumentów nie sposób uznać, aby powódka wykazała skuteczne zawarcie umowy kredytu pomiędzy stronami o określonej treści. Jak wskazano pozwany zakwestionował, aby doszło do skutecznego zawarcia umowy. Podkreślić należy, że powódka nie przedłożyła żadnych dokumentów kreujących stosunek umowy kredytu (kredytu odnawialnego jak twierdzi powódka), który zostałby podpisany przez obie strony umowy lub chociażby przez pozwanego akceptującego określone warunki umowy kredytu, a ma to decydujące znaczenie, skoro pozwany kwestionował istnienie stosunku zobowiązaniowego pomiędzy stronami – okoliczność skutecznego zawarcia umowy. Powódka dla wykazania, że doszło do zawarcia umowy kredytu pomiędzy stronami przedłożyła dokument potwierdzenia zawarcia umowy o korzystanie z karty kredytowej MultiBanku nr (...), wyciąg z ksiąg banku i elektroniczne zestawienie operacji. W ocenie Sądu orzekającego były to dowody niewystarczające dla wykazania, że pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy o treści jak podnosiła powódka, z konsekwencją popadnięcia pozwanego w opóźnienie w spłacie kredytu, co miało w ocenie powódki uzasadniać wypowiedzenie umowy i postawienie całości zadłużenia w stan wymagalności.

Po pierwsze dokument potwierdzenia zawarcia umowy o korzystanie z karty kredytowej MultiBanku nr (...) jak na karcie 31 – 35 jest jednostronnym oświadczeniem powódki, podpisanym tylko przez pracownika powódki (jest to dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c.), z którego co najwyżej wynika, że osoba podpisująca ten dokument złożyła oświadczenie o treści jak w rzeczym dokumencie. Nie ma żadnych dowodów, że to jednostronnie oświadczenie woli powódki zostało objęte również wolą pozwanego, w tym sensie, aby pozwany warunki umowy wskazane w tym dokumencie zaakceptował, mimo braku jego podpisu na wskazanym dokumencie. Było to istotne dla ustalenia czy strony złożyły zgodne oświadczenia woli kreujące umowę kredytu o określonej treści, skoro pozwany kwestionował skuteczność zawarcia umowy i podnosił zarzut nieistnienia stosunku zobowiązanego. Brak jest jakiegokolwiek dowodu, aby pozwany warunki udzielenia kredytu wskazane w w/w potwierdzeniu zaakceptował.

Po drugie co do zasady sposoby zawarcia umowy określone są w art. 66 k.c. – 72¹ k.c. Powódka nie wykazała, aby w jakikolwiek sposób doszło do zawarcia umowy kredytu (kredytu odnawialnego jak podnosiła) o określonej treści, to znaczy o treści takiej jaką podnosiła dla uzasadnienia swojego roszczenia, czy to w sposób określony w art. 66 k.c. – 72¹ k.c., czy w inny sposób. Żadnych stanowczych domniemań w tym zakresie nie można poczynić.

Po trzecie podkreślić należy, że w treści rzeczonego potwierdzenia zawarcia umowy o korzystanie z karty kredytowej MultiBanku nr (...) – vide część wstępna – mowa jest o „wniosku o wydanie karty kredytowej z dnia 19 listopada 2012 r.” oraz „umowie o korzystanie z karty kredytowej M. zawartej w dniu 20 listopada 2012 r.” Powódka tych dokumentów nie przedłożyła. Być może z tych dokumentów wynikałaby wola podpisania przez pozwanego umowy kredytu na określonych warunkach (postanowienia co do spłaty kredytu, wypowiedzenia kredytu), które następnie w tożsamym brzmieniu zostały powtórzone w przedstawionym potwierdzeniu zawarcia umowy, podpisanym przez pracownika powódki. Jednakże są to tylko dywagacje Sądu orzekającego, albowiem powódka w tym zakresie nie podniosła nawet twierdzeń faktycznych, nie mówiąc już o ich wykazaniu za pośrednictwem jakichkolwiek dowodów.

Podsumowując wskazane powyżej rozważania, stwierdzić należy, że powódka nie wykazała zawarcia pomiędzy stronami umowy kredytu o treści jak w potwierdzeniu zawarcia umowy o korzystanie z karty kredytowej MultiBanku nr (...). Skoro pozwany kwestionował skuteczność zawarcia umowy, istnienie stosunku zobowiązaniowego, to brak podstaw do uznania, aby jednostronnie podpisane oświadczenie przez pracownika powódki miało kreować skutecznie stosunek umowy o treści jak w przedmiotowym potwierdzeniu. Pozwany na żadnym etapie, również przed Sądem, nie potwierdził takich warunków umowy kredytu. Dowodem dla wykazania określonych warunków umowy kredytu nie mógł być również wyciąg z ksiąg banku jako dokument prywatny (art. 95 ust. 1a ustawy Prawo bankowe).

Wskazane powyżej rozważania były wystarczające dla oddalenia powództwa, bo skoro powódka nie wykazała o jakiej treści łączyła strony umowa kredytu, to brak jest następnie podstaw do stwierdzenia czy ewentualnie pozwany nie spłacił powódce jakichś rat kredytu, w określonych terminach, co uzasadniało wypowiedzenie umowy kredytu, bo jak podkreślić należy, powódka wiązała zasadność powództwa ze stanem wymagalności całości zadłużenia na skutek wypowiedzenia umowy kredytu. Negatywnymi konsekwencjami braku inicjatywy dowodowej w tym zakresie powinna zostać obciążona powódka jako strona żądająca określonej zapłaty, zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu z art. 6 k.c. w związku z art. 232 k.p.c.

Bez ustalenia konkretnych postanowień umowy kredytu nie można następnie dokonać rozważań prawnych czy pozwany popadł w opóźnienie w spłacie kredytu, czy uprawniało to powódkę do wypowiedzenia umowy i postawienia w stan wymagalności całego zadłużenia, a to niewątpliwie było podstawą faktyczną powództwa w uzasadnieniu roszczenia dochodzonego przed sądem. To w konsekwencji powodowało uznanie powództwa za niewykazane co do zasady i wysokości.

Niezależnie od powyższych rozważań, nawet gdyby przyjąć, że strony łączyła umowa kredytu o treści jak w potwierdzeniu zawarcia umowy o korzystanie z karty kredytowej MultiBanku nr (...), to i tak powódka nie wykazałaby zasadności swojego powództwa, to jest stanu wymagalności zadłużenia określonego w pozwie.

Jak wynika z twierdzeń powódki, a zawartych w treści pisma procesowego z dnia 23 listopada 2017 r., pozwany nie dokonał spłaty zadłużenia w minimalnej kwocie w terminach określonych w umowie, co miało stanowić podstawę wypowiedzenia umowy kredytu i postawienia w stan wymagalności całego zadłużenia, co z kolei stanowiło podstawę powództwa. Powódka nie wykazała tych twierdzeń faktycznych. Powódka w tym zakresie nie wskazała wprost na jakiegokolwiek postanowienia umowy – konkretnie, z których miałyby wynikać kwota minimalnej comiesięcznej spłaty kredytu, opóźnienie w spłacie kredytu (co do konkretnej kwoty), które uzasadniałoby wypowiedzenie umowy kredytu. Nawet analiza potwierdzenia zawarcia umowy o korzystanie z karty kredytowej MultiBanku nr (...) nie daje ku temu podstaw do udzielenia konkretnych odpowiedzi. Zgodnie z § 7 ust. 8 potwierdzenia zawarcia umowy o korzystanie z karty kredytowej MultiBanku nr (...) kredytobiorca zobowiązany był dokonywać spłat kwot nie mniejszych niż minimalna kwota spłaty podawana na wyciągu w terminach podanych na tych wyciągach, z zastrzeżeniem ust. 9. Powódka oczywiście żadnym dokumentem nie wykazała (nie podniosła nawet twierdzeń faktycznych) jaka była kwota minimalnej spłaty kredytu, biorąc pod uwagę, że podnosiła, iż udzieliła kredytu odnawialnego. Z kolei w § 13 potwierdzenia zawarcia umowy o korzystanie z karty kredytowej MultiBanku nr (...) przewidziano podstawy wypowiedzenia umowy kredytu. Konfrontując treść § 13 potwierdzenia zawarcia umowy o korzystanie z karty kredytowej MultiBanku nr (...) z treścią złożonego wypowiedzenia umowy kredytu jak na karcie 41 nie wiadomo na jakiej podstawie powódka przyjęła, że zaległość w spłacie (o ile oczywiście istniała) w wysokości 3.870 zł 46 gr stanowiła już uzasadnioną podstawę wypowiedzenia umowy kredytu. W treści rzeczonego wypowiedzenia brak odwołania do konkretnego zapisu umowy o kredyt jako podstawy wypowiedzenia, również taka podstawa nie wynika z § 13 potwierdzenia w konfrontacji z treścią wypowiedzenia – nie sposób przyjąć, aby zaległość w kwocie 3.870 zł 46 gr uzasadniałaby już wypowiedzenie umowy. Powódka nie wskazała konkretnego zapisu umowy w tym zakresie, który wskazywałby, że niespłacenie kredytu w wysokości jak powołała powódka stanowi już podstawę wypowiedzenia umowy kredytu.

W tym stanie rzeczy powyższe rozważania dają podstawę do przyjęcia, że powódka nie wykazała uzasadnionej podstawy wypowiedzenia umowy kredytu, co niweczy ewentualny skutek, na który powódka powoływała się jako podstawę powództwa – stan wymagalności całego zadłużenia z tytułu udzielonego kredytu. Sąd w tym zakresie stwierdził niewykazanie zaistnienia uzasadnionej podstawy wypowiedzenia umowy kredytu, stąd brak podstaw do przyjęcia, aby nastąpiła wymagalność zadłużenia wskazywanego przez powódkę.

Podkreślić należy, że skoro powódka nie wykazała, aby skutecznie postawiła w stan wymagalności całość zadłużenia, to Sąd rozważał czy w ogóle na datę zamknięcia rozprawy powódka wykazała, aby pozwany na podstawie umowy powinien jej zwrócić jakieś środki pieniężne. Powódka nie wykazała również jakiegokolwiek innej podstawy umownej, aby od pozwanego zasądzić jakąkolwiek kwotę z tytułu umowy kredytu. Jak wskazano, na podstawie dowodów

zaoferowanych przez powódkę nie sposób ustalić terminów wymagalności poszczególnych rat kredytu, ich wysokości, co wyklucza zasądzenie od pozwanego jakiegokolwiek kwoty. Zresztą powódka nie kreowała podstawy roszczenia z powołaniem się na upływ terminu wymagalności danej raty, a tylko na wymagalność całości zadłużenia na skutek wypowiedzenia umowy kredytu. Tym bardziej, że jak wskazano powyżej, dokument potwierdzenia zawarcia umowy o korzystanie z karty kredytowej MultiBanku nr (...) nie wykreował skutecznie stosunku umownego pomiędzy stronami, to znaczy powódka nie wykazała, aby umowa o takiej treści została pomiędzy stronami zawarta.

Również sam wyciąg z ksiąg Banku nie może stanowić dowodu dla wykazania w niniejszym postępowaniu jakie były warunki umowy kredytu i czy pozwany w świetle tych warunków umowy był zobowiązany do zwrotu powódce określonych środków pieniężnych. Zgodnie z art. 95 ust. 1 a ustawy Prawo bankowe moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Zatem wyciąg z ksiąg banku dla potrzeb postępowania cywilnego ma charakter dokumentu prywatnego ze skutkami określonymi w art. 245 k.p.c. Już sama treść przedmiotowego wyciągu nie stanowi o treści postanowień umowy kredytu, a odwołuje się tylko do okoliczności stanu zadłużenia, niepotwierdzonej w niniejszym postępowaniu.

Na marginesie podkreślić należy, że nawet gdyby przyjąć, że powódka przekazała określone środki pieniężne pozwanemu, jak w elektronicznym zestawieniu operacji, to wobec tego, że powódka nie wykazała stosunku umownego, w świetle którego te środki pieniężne pozwany powinien powódce zwrócić na datę orzekania, to nie należy wykluczyć ewentualnej zasadności roszczenia o zapłatę z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia (art. 405 k.c. i następne). Jednakże taka podstawa faktyczna powództwa nie była podnoszona, zatem Sąd z tej podstawy nie mógłby zasądzić cegokolwiek od pozwanego na rzecz powódki, albowiem naruszyłby tym samym treść art. 321 § 1 k.p.c.

Sąd nie przeprowadził w konsekwencji dowodu z oględzin z rachunku bankowego pozwanego – wniosek powódki jak na karcie 115 i z historii rachunku bankowego – wniosek powódki jak na karcie 116, albowiem przeprowadzenie tych dowodów w konsekwencji okazało się niemożliwe. Pozwany na rozprawie w dniu 11 kwietnia 2018 r. wskazał, że nigdy nie miał dostępu w drodze elektronicznej do rachunku bankowego o numerze, z którego strona powodowa wywodzi swoje roszczenia. Pozwany oświadczył, że miał dostęp u powoda do rachunku bankowego związanego z prowadzoną działalnością gospodarczą, ale był to zupełnie inny rachunek bankowy niż rachunek, z którego powód wywodzi swoje roszczenia. W związku z tym pozwany nie ma fizycznej możliwości zalogowania się do rachunku bankowego, z którego powód wywodzi swoje roszczenia. Z kolei w wykonaniu zobowiązania Sądu jak w postanowieniu z dnia 11 kwietnia 2018 r. – vide protokół rozprawy – karta 123 – pozwany oświadczył, że nie posiada historii rachunku bankowego wskazanego w zobowiązaniu. Oględziny rachunku bankowego jak chciała powódka czy też przedłożenie historii rachunku również nie stanowiłoby dowodu na treść zawartej umowy kredytu, to znaczy w jakiej wysokości była rata kredytu, jakie opóźnienie i w jakiej wysokości uprawniało powódkę do wypowiedzenia umowy i postawienia zadłużenia w stan wymagalności.

Na marginesie Sąd wskazuje, że strona powodowa dwukrotnie wniosła tożsame pismo procesowe z dnia 27 marca 2018 r. – karta 115 – 120 i 134 – 139.

W powołaniu powyższej argumentacji powództwo jako nieuzasadnione podlegało oddaleniu w punkcie I wyroku.

W punkcie II wyroku orzeczono w przedmiocie zwrotu kosztów procesu zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, a wynikającą z art. 98 k.p.c. Powódka jako przegrywająca sprawę w całości powinna zwrócić poniesione przez pozwanego koszty procesu. Na koszty procesu poniesione przez pozwanego składały się: wynagrodzenie pełnomocnika w osobie radcy prawnego w wysokości 4.800 zł na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu oraz uiszczona opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Pozew w niniejszej dacie wniesiono w dniu 7 września 2016 r. W dacie wniesienia pozwu wynagrodzenie pełnomocnika w osobie radcy prawnego przy wskazanej przez stronę powodową wartości przedmiotu sporu wynosiło 4.800 zł na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za

czynności radców prawnych. Taka stawka wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego w osobie radcy prawnego ma zastosowanie w niniejszej sprawie, a to zgodnie z treścią przepisu przejściowego, to jest § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 3 października 2016 r. (Dz.U. z 2016 r. poz. 1667), zgodnie z którym do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji. W konsekwencji koszty procesu pozwanego wyniosły kwotę 4.817 zł (4.800 zł wynagrodzenie pełnomocnika i 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego), o zwrocie której orzeczono w punkcie II wyroku.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji wyroku.

S., dnia 20 lipca 2018 r., Sędzia Sądu Rejonowego Tomasz Cegłowski

Sygn. akt III C 1477/17

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce terminowego sporządzania uzasadnień.
2. Odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełnomocnikowi powoda.
3. Akta przedłożyć z pismem, apelacją lub za 30 dni.

S., dnia 20 lipca 2018 r., Sędzia Sądu Rejonowego Tomasz Cegłowski